

Sobór Watykański II

DEKRET O PRZYSTOSOWANEJ ODNOWIE ŻYCIA ZAKONNEGO *PERFECTAE CARITATIS* (28 X 1965)

[45] 11. Instytuty świeckie, choć nie są instytutami zakonnymi, podejmują jednak prawdziwą i pełną profesję rad ewangelicznych w świecie, uznaną przez Kościół. Profesja ta konsekruje życie mężczyzn i niewiast, laików i duchownych przebywających w świecie. Dlatego też powinni oni szczególnie się starać o całkowite oddanie się Bogu w miłości doskonałej, a same instytuty winny zachować swój właściwy i szczególny, to znaczy świecki charakter, aby mogły w świecie i jakby od strony świata pełnić skutecznie i wszędzie apostołstwo, dla którego powstały.

Niech jednak instytuty te dobrze zdają sobie sprawę z tego, że temu wielkiemu zadaniu nie będą mogły sprostać, jeżeli członkowie ich nie zostaną tak starannie wykształceni i wyrobieni w sprawach Bożych i ludzkich, żeby naprawdę byli w świecie zaczynem do wzmocnienia i wzrostu Ciała Chrystusowego. Niech więc przełożeni poważnie starają się dać podwładnym należną formację, zwłaszcza duchową, i niech czuwają nad jej kontynuowaniem.

DEKRET O DZIAŁALNOŚCI MISYJNEJ KOŚCIOŁA *AD GENTES* (7 XII 1965)

[46] 40. Skoro zaś z natchnienia Ducha Świętego wzrastają w Kościele z dnia na dzień instytuty świeckie, również ich działalność, pod kierownictwem biskupa, może być w różnorodny sposób owocna w misjach jako znak całkowitego oddania się ewangelizacji świata.